

[Bramsnæs.]

sig ikke gøre. Den højtærede Minister maa selv tage Ansvaret for Lovforslaget og for dets Forringelse, som maaske ikke skyldes Ministeren selv, men skyldes disse Erhvervsfolk, jeg nævnte i Forgaars, og som Ministeren har sat ind i Udvalget med Anmodning om at skære Forslaget til, saa at det passede *dem* — og det har de gjort i rigeligt Maal!

Den højtærede Minister gjorde nogle Bemærkninger om Lovforslagets § 7, hvis Affattelse jeg har kritiseret, og mente, at de Ændringer, der er foretaget, betød ikke noget, og det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Venstre var inde paa en lignende Tankegang: at det kunde være ligeegyldigt, hvad der staar i denne Paragraf. Hvorfor laver man saa om paa det? Hvorfor indfører man indskrænkende Bestemmelser, naar det ikke er Meningen, at der skal ske reelle Forandringer? Maa jeg rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører for Venstre og til den højtærede Handelsminister: Naar det er Meningen, at denne Paragraf skal betyde ganske det samme, som den betød i det Stauningske Forslag, hvorfor sætter man saa Begrænsninger ind i Stedet for at tage den Ordlyd, som forelaa, og som var klar og logisk? Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører for Venstre vil give mig en plausibel Forklaring paa, hvorfor man begynder at lave om paa Paragraffen og sætter Reservationer ind, naar det ikke er Meningen, at de skal betyde noget — jeg kan maaske haabe at faa Svar, naar den ærede Ordfører senere faar Ordet. Jeg kan ikke se andet end, at man har villet svække Ansvaret for Vurderingen af de Værdier, der skal indgaa i et Aktieselskab, og naar man nu ved, at dette, at man overtager Aktiver til en Værdi, som er højere end den, de i Realiteten har, er noget af det allerfarligste ved Aktieselskaber, noget af det, man skal passe allermest paa, skulde man dog mene, at en Svækkelse af den Paragraf, som omhandler dette Forhold, maa betyde, at man svækker Ansvaret. Hvis *det* ikke er Meningen, vil det jo være let at opnaa Enighed i Udvalget, thi saa kan man blot tage den Formulering, som fandtes i det tidligere Lovforslag, og som paa en klar og præcis Maade fastslog Ansvaret. Efter de Udtalelser, som nu er fremkommet, gaar jeg ud fra, at den højtærede Minister selv kan tiltræde et Ændringsforslag, som fører denne Paragraf tilbage til den Affattelse, den havde i det Stauningske Forslag.

Spørgsmaalet om Regnskabsaflæggelsen, dette vigtige Punkt i Aktieselskabslovgiv-

ningen, kom den højtærede Minister jo noget ind paa. Den højtærede Minister talte bl. a. om Vanskeligheder paa Grund af Partiernes Stilling i Folketinget; jeg fik ikke rigtig fat paa den højtærede Ministers Ord, men han gjorde nogle Bemærkninger om, at paa Grund af Partiernes Stilling i Folketinget var det vanskeligt at faa en god Formulering af disse Bestemmelser. Ja, den højtærede Minister kan jo blot tænke paa hans eget Partis Stilling i Folketinget — det vil være en behagelig Erindring! Det var netop den ærede Ordfører for Venstre, som i Folketinget i et udførligt Foredrag beskæftigede sig med disse Spørgsmaal og erklærede sig enig i de Forslag, der var optaget i Staunings Affattelse. Hvis det er saadanne Vanskeligheder med Hensyn til Partiernes Stilling, som den højtærede Minister tænker paa, kan jeg godt forstaa det, men det er jo dog kun Vanskeligheder indenfor den højtærede Ministers eget Parti, det er ikke Vanskeligheder indenfor Rigsdagen som saadan. Det er ejendommeligt, at den Stilling, det foreliggende Lovforslag tager til alle disse vigtige Problemer om Regnskabsaflæggelse, staar i direkte Strid med den Stilling, som Venstres Ordfører indtog i 1925, da Lovforslaget var til Behandling i Folketinget. Det er saaledes Tilfældet med Spørgsmaalet om Tantiemens Opførelse i Regnskabet. Den højtærede Minister vil ikke have noget om Direktionens Tantième udtrykt i Regnskabet, det skal man ikke have noget at vide om. Venstres Ordfører i Folketinget, Hr. C. O. Pedersen, erklærede derimod, at han var fuldkommen enig i det daværende Lovforslags Affattelse paa dette Punkt, i den Specifikation, som det Stauningske Forslag indeholdt. Jeg kan saaledes godt forstaa, at den højtærede Minister kan tale om visse Vanskeligheder ved Partiernes Stilling i Folketinget, men den højtærede Minister burde egentlig have indskrænket sig til at tale om Vanskelighederne ved hans eget Partis Stilling, for det er der, Vanskelighederne særlig ligger. Hr. C. O. Pedersen omtalte ogsaa udførligt — jeg citerede det forleden — Spørgsmaalet om Optagelse af Garantiforpligtelser og Kautionsforpligtelser i Regnskabet. Jeg hørte ikke, at den højtærede Minister beskæftigede sig med dette i Dag, og jeg maa indrømme, at det ogsaa er et meget vanskeligt Punkt for den højtærede Minister at beskæftige sig med, da han har en klar og oplagt Udtalelse fra sit Partis Ordfører i 1925 om Nyttens Betydningen af en Bestemmelse, som nu